

předpokládá, že výše nebo cena předmětu sporu se snížila na hranici v § 448 uvedenou nebo pod tuto hranici následkem omezení žádosti žalobní, čehož zde nebylo, poněvadž soud první stolice rozhodl o původní žalobní prosbě, žalobcem nijak nezměněné ani neomezené. Z toho plyne, že odvolací soud neprávem odvolání žalovaného odmítl jako nepřipustné, maje za to, že směřuje proti rozsudku vydanému ve věci nepatrně.

Čís. 7786.

Sprostředkovatelská smlouva.

Zavázal-li se jednatel, že vyplatí sprostředkovateli procentuální odměnu z kupní ceny, zakoupí-li objekt, na který ho sprostředkovatel jakkoliv a kdykoliv upozorní, má sprostředkovatel nárok na odměnu pouze, uskutečnila-li se koupě z volné ruky, nikoliv v exekuční dražbě.

(Rozh. ze dne 16. února 1928, Rv I 1105/27.)

Žaloba sprostředkovatele proti zjednateli o zaplacení sprostředkovací provise byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Podle písemné smlouvy sprostředkovatelské zavázal se žalovaný, že vyplatí žalobci z kupní ceny odměnu 2%, zakoupí-li objekt, na který ho žalobce jakkoliv a kdykoliv upozorní. I kdyby nebylo skutkového zjištění, že žalovaný byl při jednání u žalobce výslovně na to upozorněn, že se vila, o kterou jde, nabízí ke koupi z volné ruky, plynulo by již z povahy věci, že strany měly při ujednání na mysli jen koupi z volné ruky, neboť jen při takové koupi může se uplatnit činnost sprostředkovatele a může kupující při stanovení kupní ceny přihlížeti k odměně, kterou mu bude platiti sprostředkovateli. Že žalobci má příslušet odměna i tehdy, když žalovaný koupí vilu v dražbě, muselo by býti zvlášť ujednáno. Takové ujednání ze smlouvy stran nevyplývá. Nezáleží na tom, že žalobce nemůže za to, že věřitelé majitelky vily nechtěli sleviti ze svých pohledávek a že následkem toho nemohlo dojít ke koupi z volné ruky. Předpokladem nároku sprostředkovatele na odměnu jest, že se smlouva příkazcem zamýšlená přičiněním sprostředkovatele stala skutkem. Tohoto předpokladu tu není.

Čís. 7787.

Soudy mohou ve sporu o oduznání služebnosti cesty řešiti předurčující otázku, zda pozemek jest lesem neb půdou věnovanou lesní kultuře (cís. patent ze dne 5. července 1853, čís. 130 ř. zák.). K vůli rozřešení otázky, zda pozemek přestal býti půdou věnovanou lesní kultuře, netřeba doplňovati řízení výsledkem znaleců, bylo-li již před podáním ža-